

PENSAMENTS EDUCATIUS - Núm 43

SER UNS BONS PARES

Pot ser que els teus pares o els teus avis t'hagin explicat la història sobre les dificultats que van tenir quan es van casar; no tenien ni diners ni ajudes de cap mena. A mi m'ha tocat i els sento parlar d'aquest passat amb un cert orgull, *per tirar endavant sols*, amb el seu valor i amb l'ajuda de tots dos. Són matrimonis sòlids, fonamentats en l'amor de l'un per l'altre, en la convicció que tota empresa implica esforç, i no hi ha cap empresa més gran ni més difícil que *un bon matrimoni*. No volen oblidar el seu passat, sinó més aviat recordar-lo, perquè senten que va ser la base que va posar els fonaments de tot el que han aconseguit, tant pel que fa a les coses materials com a les espirituals. No vull pas dir que va ser la seva millor etapa, però sí que va ser necessària. Van començar sols, amb el què van poder, sense miratges ni subsi-

dis i, tot i que els va causar incomoditats i privacions, *no van tenir una actitud negativa*, perquè sabien que estaven junts. A més *van trobar un sentit al seu patiment*, paraula gairebé inadmissible avui en dia. I nosaltres, els pares, en tenim la culpa.

No volem que els nostres fills passin incomoditats. Des que són petits els deixem a la porta de l'escola, perquè no caminin. Els simplifiquem totes les coses perquè no hagin de lluitar i els transmeten un missatge implícit: *patir i lluitar no té cap sentit*.

Davant de les incomoditats i privacions, no van tenir una actitud negativa, perquè sabien que estaven junts

Després, quan aquest nens es casen, els pares els volen resoldre tots els detalls. Si no poden

fer un viatge de casament a una platja estrangera –no importa– els seus pares pagaran el viatge; si no poden viure més en un petit apartament –no importa– els pares els pagaran una casa o un pis més gran. I així en tot... Ara bé, volent fer-los el camí més fàcil, en realitat aconseguen que sigui cada vegada més difícil, perquè arribarà el moment que el papa o la mama ja no seran allà, o, si hi són, no podran resoldre altres problemes més seriosos. Són aquells nens que juguen a casar-se, els qui a la primera dificultat en el seu matrimoni, decideixen engegar-ho tot a rodar, perquè lluitar per tirar endavant costa molt esforç, i ells *no estan acostumats a lluitar*. Scott Peck en el seu llibre «El camino menos viajado», comenta que la vida és difícil; un cop ho sabem, aleshores deixa de ser-ho.

La vida és un seguit de problemes: només quan s'accepten i es resolen és quan els individus creixen.

Per això és tant important que els nostres fills aprenguin a resoldre els seus propis problemes.

Si tinguéssim consciència del mal que fem als nostres fills quan els llegim el pensament i satisfem tots els seus capricis, segurament no ho faríem. Però, a vegades, pensem que és el

nostre deure. Aquests nens i joves mal acostumats... són pèssims a l'hora de sacrificar-se. I no em refereixo només als grans sacrificis, sinó a una cosa tan senzilla com cedir en la convivència diària. En un matrimoni sempre hi ha prioritats a l'hora de comprar quelcom. De qui serà la prioritat? D'ell? D'ella? Si ningú acostuma a prescindir del que els agrada, com ho faran? Aleshores, què? Arriba el divorci, és clar... per incompatibilitat de caràcters, i ja està. Problema resolt. Potser aprendran a estirar, afluixar i lluitar, abans d'arribar a un acord. Però si l'egoisme ha fet moltes arrels, no hi ha manera. Tot ve de l'egoisme, d'estar acostumat a ser el centre d'atenció, de què tota la vida giri al nostre voltant; i això, malauradament, s'ensenya a casa, on es preparen els matrimonis del futur. Així que, la propera vegada que el teu fill tingui algun problema, ajuda'l si vols, però no li solucionis. No el subestimis. T'asseguro que se'n sortirà.

El bon pare diu sí quan és sí i no quan es no.

Pares bons n'hi ha molts; *bons pares*, pocs. No és difícil ser un *pare bo*, en canvi, no hi ha res més difícil que ser un *bon pare*. Un cor tou... és suficient per ser un *pare bo*, però la voluntat més

ferma i el cap més clar no són
suficients per ser un *bon pare*.
El *bon pare* diu sí quan és sí i
no quan es no. El *pare bo*

només sap dir... sí. Val la pena
pensar-ho uns moments.

Internet, 12 d'octubre del 2014